

בצל המוות

מעטים האנשים שהסעירו את דעת קהל כמו דוד יעקובוביץ, שנאשם באונס צעירה תל-אביבית וברצח דניאל פקטורי. הכל התוכחו: אשם או לא אשם?

באחד מגליונותיה הראשונים הקדישה המערכת תאור מפורט וממצה, שהשתרע על כמה עמודים, לצד הבלשי והמשפטי של הפרשה, כתובה בידי חברנו יעקב גלי, בעל כשרונות מיוחדים במינם בשטח העיתונות הפלילית. אשתו של יעקובוביץ פנתה אלינו, מסרה לנו הודעה נוגעת ללב, שפרסמנוה. כשהגיע המשפט לשיאו הדומיננטי נפח הצלם באולם בית הדין, תמונה זו צולמה ברגע שנושא בית-דין הודיע שהוא מטיל עונש מות על יעקובוביץ, שפרץ בבכי. לא פרסמנו תמונה זו ללא כוונה. בעינינו היתה זו מודעת תעמולה מועזת נגד שריד ברברי של ימי הביניים — עונש המות. האמנו שזהו אחד המקרים הבולטים בהם יכול עתון מצויר להמחיש לעיני הקורא בעיה אנושית בצורה ששום עתון כתוב אינו מסוגל להמחיש. אנו מקווים שתמונות מסוג זה תרמו תרומת-מה לכך שעד היום לא בוצע שום פסק-דין מות במדינה, ושמהיבי חבל התליה לא הצליחו עדיין להתגבר.

יש עוד צד לתמונה זו. שופטים ועורכי-דין רבים סבורים שאין זכות לצלם באולם בית המשפט. העולם הזה לא השלים עם דעה זו. משך שלוש שנים לחם, בהצלחה רבה או פחותה, על זכות זו. הוא הסביר לשופטים שהצלם באולם בית-המשפט ממלא תפקיד דמוקרטי חיוני — לקרב את בית-המשפט הריבוני, המוסד הטהור ביותר במדינה, להמוני האזרחים, אשר רבים מהם באו מארצות בהן לא היה המשפט אלא זרוע המטררה.

כיום

קוראים רבים בודאי שאלו את עצמם, לפני 3 שנים, כיצד הצליח הצלם להנציח קטע זה של הוי תל-אביב בשדרות רוטשילד. האמת המרה היא שזו תמונה מבוזבת. לבחורה לא היה איכפת, היא נסעה לאנגליה.

הבחור שילם את המחיר, אשתו לא היתה מוכנה לסלוח לו. האם בכלל היה צורך בתמונה זו? כשאתה רואה אותה לבדה, תאמר, אולי, שלא. אולם היא לקוחה מסיפור מאלף למדי — משך שבועיים צילם הצלם תמונה אחת בכל לילה בתצות בדיוק. כל התמונות הצטרפו לתאור של חיי הלילה — על כל ההיוב והשלילה שבהם.

המבריחים הם אנשים דייקנים

לא פעם סיפרתי לך על התיכונן הקפדני של עבודת המערכת, על הרפורטז'ות המכוננות שבו עות לפני הופעתן, זלם גם למקרה העיור חלק בעבודתנו. חוליה יכולה לצאת למקום מסויים לכסות מאורע מסויים, כשבידה תוכנית עבודה מפורטת — ולמחרת היא חוזרת עם סיפור אחר לגמרי.

כך קרה כאשר יצאו כתב וצלם למשולש הקטן, לעריכת כתבה על המימשל הצבאי שבי איזור. בחצר המשולש, בכפר טאיבה, הבחין הכתב בקבוצה מוזרה שהסתודדה באחת הפינות: שוטר במדים, ערבי רזה, יהודי בגיל העמידה, לביש מכנסי חאקי קצרים וחגור באקדה.

היישיל אמר לו כי יהודי זה היה וולף גולדמן, קצין המכס המטפל במניעת הברחה לאורך גבול המשולש. הערבי הרזה היה אחד מאנשי המודיעין שלו, שמסר לו אותה שעה על נסיון הברחה העומד לצאת לפועל תוך שעות אחדות. וולף אירגן מיד יהדות מארב, יצא לגבול. איתו יצאו הכתב והצלם. כל הקבוצה תפסה עמדות בתוך מטע פירות לאורך קו הגבול, חיכתה ל הופעת המבריחים. השוטרים כיוונו את נשקם, הצלם את מצלמתו. ברגע הנכון לחץ הצלם על הדק מצלמתו, הנציח את הופעתם הפתאומית של שני המבריחים בנוף הפראי. השוטר לא לחץ על ההדק. המבריחים הובלו לחקירה, כשהם עצמם נושאים את סחורתם המוברחת על שכמם. ואילו צוות העולם הזה חזר למערכת עם רפורטז'ה שלא היתה רעה כלל וכלל, לכל הדעות.

